

SLAVLJE ZADARSKIH I HRVATSKIH MUSLIMANA

Subota, 18. svibnja 2011. godine svanula je u Zadru vedra, okupana suncem, sva u proljetnim opojnim mediteranskim mirisima, praćena vječnim šumom bisernoga Jadranskoga mora i ćarlijanjem maestrala među starim borovima... a svega desetak minuta od središta grada, sa subotom je osvanuo naš novi mesdžid.

Premda je veza islama i Zadra stara više od tisuću godina, mesdžid je naša prva bogomolja u ovome kraju od vremena kad je Ferhad-paša podigao benkovačku Ferhadiju, potpuno identičnu džamiju onoj banjalučkoj Ferhadiji, koja će, uzdamo se u Dobrostivog Alaha, uskoro ponovo zablistati punim sjajem u Banja Luci. Naš prvi mesdžid u povijesti Zadra, niknuo je u predivnom ambijentu zadarskoga Vidikovca.

Mesdžid je vakuf Kasema bin Dariuša Fahre (1897. – 1992.), šejha koji je s jedanaest godina postao hafiz. Kassem je osnovao Dariuš grupu u rodnom Kataru, a potom proširio njen rad u svim zemljama Zaljeva. Njegova dobrota i bogobožnost stigla nam je i do Zadra. Zadarski muslimani svojim će molitvama zahvaljivati dobrotvoru Kassimu u nadi da će mu Dobri Alah udijeliti milost kad dođe kraj vremena.

Samo otvaranje mesdžida u Zadru proteklo je u vrlo ugodnom ozračju. Svojim su dolaskom mesdžid su počastili Đani Bunja, dožupan zadarski, Zvonimir Vrančić, gradonačelnik Zadra, fra Josip Sopta, provincijal zadarske franjevačke Provincije svetoga Jeronima i brojni drugi zadarski uglednici, članovi zadarskoga Medžlisa, zatim predsjednik Sabora Islamske zajednice u Hrvatskoj, Mirsad Kugić, brojni imami i drugi gosti iz Slovenije i Bosne i Hercegovine.

Svečanost otvaranja započela je dolaskom delegacije Mešihata Republike Hrvatske, predvođene muftijom Ševkom ef. Omerbašićem. „Ovo je doista velik dan za naš grad i ja mu se neizmjereno veselim“, rekao je gradonačelnik pozdravljajući Muftiju.

Posebno je bio srdačan susret fra Josipa Softe, izaslanika nadbiskupa mons. Želimira Puljića, s našim muftijom Omerbašićem. U govoru pri otvaranju zadarskoga mesdžida, fra Sopta je posebno naglasio da su franjevci od svojih samih početaka uspješno surađivali s muslimanima, ističući da je osnivača franjevačkog reda, svetog Franju Asiškoga, primio na svome dvoru egipatski sultan Kamil i dao mu punu podršku u nastojanju da sveti Franjo ustanovi novi kršćanski red.

Posebno je oku bila ugodna slika imama koji su svoga Muftiju svečano dočekali, svi ukrašeni ahmedijama, pa je ta bjelina ahmedija cijeloj svečanosti dala ozračje čistoće islama. Bila je to doista predivna slika koju su maksimalno iskoristili brojni televizijski snimatelji i fotoreporter. „Ovakav skup“, naglasio je poslije Đani Bunja, zamjenik župana Zadarske županije, „najbolje dokazuje i pokazuje da čovjek nije samo tjelesno, nego i duhovno biće i ja se iskreno nadam da će zadarski muslimani u prostoru mesdžida moći obavljati sve svoje vjerske običaje, od klanjana namaza, do učenja vjeronauka i proslava Bajrama i drugih muslimanskih svečanosti.“

A potom smo se svi stisnuli u prostoru mesdžida što pokazuju iduće fotografije. Svi su željeli prisustvovati toj velikoj svečanosti otvaranja ovog prelijepog islamskoga objekta.

Imami su nam učili ilahije. Dakako, predvodio ih je glavni zagrebački imam, hafiz Aziz ef. Alili, čovjek koji nam je znan i kao imam sa slavujem u grlu.

Na kraju svečanosti, prvi zadarski imam, Čamil ef. Bašić, zamolio je muftiju Ševka ef. Omerbašića da uruči ključ mesdžida onome koji se pokazao kao najdarežljiviji pojedinac, kako bi se mesdžid i službeno otvorio. Najdarežljiviji je bio Alija Mušić iz Bihaća, pa je njemu i pripala ta velika čast.

Nakon svečanog otvaranja televizija je obavila svoj posao. TV snimatelj najprije je snimio hafiza Aziza Alilija dok uči Kur'an. Ja doista volim slušati hafiza Aziza kad uči. Imam dojam da njegov zvonki glas dopire u svaki atom moje duše, da ajeti u njegovoj interpretaciji ulaze izravno u mene kao božanska svjetlost. Čak je i snimatelj više slušao melodiozan hafizov glas nego što se posvećivao profesionalnoj dužnosti.

Khalid Yassin, čovjek zadužen u Mešihatu za inozemne kontakte i poslove, koji je čekao svoj red za TV-izjavu, bio se potpuno predao hafizovoj molitvi. Khalid je inače jedan od onih koji puno rade a malo govore. Ako se znade da je od prve molbe ovdašnjih muslimana, kojom se traži izgradnja zadarskoga mesdžida do njegova subotnjega otvaranja, proteklo punih sedamnaest godina, onda valja spomenuti da je Khalid jedan od onih koji se, uz muftiju Omerbašića i Mirsada Srebrenikovića, svim svojim znanjem i vezama, uza ostale poslove koje obavlja u Mešihatu, potpuno posvetio pronalaženju sredstava da bi se mogao izgraditi ovaj mesdžid. I, kao što vidite, u tome je itekako uspio.

A nakon službenog otvaranja sve je goste čekala bogata gozba. Na cijelom prostoru oko mesdžida bio je postavljen „džamijski stol“ s bezbroj pravih delicija, od ljupkih sirnica, zamamnih zeljanica, mirisnih burekdžika, ukusnih i fino dimljenih „Smajinih suđuka“, do pečenih pilića, janjaca na ražnju, različitih salata i kolača svih vrsti, pa čak i meni najmilije ružice, do osvježavajući sokova... dakako bez kahve sikteruše... Sve su to priredile ovdašnje muslimanke, koje kao da su se natjecale koja će što bolje ugostiti sve goste. Meni uopće nije bilo jasno kako sam sve to preživio. U jednom sam se trenutku osjećao kao Buridanov magarac, onaj što se nije mogao odlučiti kojem će stogu sijena prići, krećući se najprije jednom, pa drugom, jer mu se drugi činio većim, i tako sve dok nije umro od gladi. Poštujući Buridanovu neodlučnost, ja sam krenuo drugim odlučnijim putem, htio sam sve kušati, a to je gdjekad opasnije od gladi.

Družilo se lijepo, častilo još ljepše, a divanilo najljepše i to u svim prostorijama mesdžida i oko cijele zgrade. Predstavnici Islamske zajednice i zadarski ugledni političari razmjenjivali su vjerska i politička iskustva, zatim pite sa sudžucima, piletinu s janjetinom, paradajz salatu s mladim lukom, baklave s ružicama, i tako ukруг. Po starom običaju, ja sam se kretao od društva do društva, ne zaboravljajući kušati ništa od ponuđenoga. Gore – dolje. Od Muftije do Mirsada Srebrenikovića, dr. Gzima Redžepija i dožupana...

I baš kad sam sjeo da odmorim trudne noge, prisjetih se da je došlo doba podnevnog namaza. Začas se prostor oko zgrade ispraznio i opet smo se svi našli u mesdžidu. Musliman može zaboraviti koji je dan u tjednu, može zaboraviti čak i koji je mjesec, godišnje doba, koja je godina, ili stoljeće, ali, vjerujte mi, nikad neće zaboraviti kad je doba druženja s Alahom Dragim, kad je doba namaza.

Kemal Mujičić